

Predikan i Kyrkhults kyrka 2013 av Tobias Bäckström

3 sönd. efter tref

"Förlorad och återfunnen"

Jes 51:1-3

Ef 2:1-10

Luk 15:8-10

Ps: 10, 230, 249, 752

Det finns en organisation som heter Missing people. Om man gillar deras facebookside så kommer det upp bilder på människor som är försvunna och tider och platser där man såg dem sist. Och så drar man igång stora skallgångskedjor för att söka. Vem som helst kan ansluta sig och man söker ihärdigt. Lyfter på varenda sten, letar efter varenda buske. Missing people ger inte upp. Och då och då så kommer det ett glatt besked, den och den är nu återfunnen och hemma igen hos de sina.

Lukas femtonde kapitel brukar ju kallas de förlorades kapitel, här får vi tre liknelser som alla handlar om något som kommit bort. Det förlorade fåret, det borttappade myntet och den förlorade sonen. I år så är vi ett mynt.

Alla tre liknelser har ett gemensamt grunddrag: förlusten, sökandet efter det som gått förlorat och glädjen vid återfinnet. Just det sista, glädjen när det man söker kommer tillrätta är högst påtagligt. Den glädjen är inte svår att förstå, om vi hade en nära anhörig som var försvunnen men som blivit återfunnen. Tänk när oron byts ut mot glädje.

Kvinnan i liknelsen som hittar sitt silvermynt blir så glad att hon måste dela glädjen med någon. Så hon samlar ihop grannar och väninnor och ställer till med ett riktigt kalas för att fira. På samma sätt så blir det en kollektiv glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig.

Men så finns det skillnader också mellan de tre liknelserna. I den förlorade sonens fall så är det ju hans själv som tar initiativ att återvända hem. Fadern gör egentligen inget annat än att han väntar, han väntar ivrigt på att sonen ska dyka upp igen.

När det gäller det förlorade fåret så är det herden som ger sig ut och söker. Några förväntningar om att fåret skulle hitta hem av sig självt hade han inte. Och det är så tydligt att han gör det av omsorg om det enskilda fåret, det är precis som om det är hans favoritfår som kommit bort. De övriga 99 lämnar han i ödemarken under tiden han letar. Han riskerar alltså 99 stycken för att hitta ett enda! En sansad herde hade väl satsat på att åtminstone få 99 välbehållna hem. Men här gäller inget omdömesfullt kalkylerande, han kastar all förnuft över bord för att finna detta enda får.

Och så har vi årets liknelse, kvinnan som ställde till med storstädning för att hitta sitt borttappade mynt. Det var kanske en stor del av hennes pension som hon skulle leva på. Det var naturligtvis klokt och förnuftigt av henne att söka. I det här fallet skulle det vara vansinnigt av henne och tänka, ja men jag har ju nio kvar, jag nöjer mig med dem. Nej, hon

hade inget att förlora att leta, de andra nio mynten riskerade ju inte att komma bort för att hon sökte efter det tionde.

Medan herden alltså bara tänkte på det här enskilda fårets bästa, så handlade kvinnan mer i egenintresse. Hon sökte efter myntet för sin egen skull.

Den här kvinnan är ju en bild av Gud. Han söker oss, inte bara av medlidande med oss, utan också för sin egen skull. Han söker oss för att vi är så värdefulla i hans ögon, så värdefulla att han lägger undan allt vad han för händer och genomsöker varenda vrå för att hitta oss.

De är kanske ovant att tänka så, när vi har kommit bort från Gud så är det lika mycket han som saknar oss som vi som saknar honom. Gud tänker på sig själv också!

Det finns nog också en poäng med att Jesus använder just ett mynt för att likna oss. Ett mynt har ju en bild inpräglad i sig, det är en bild av den som gett ut myntet och alltså garanterar dess värde, i det här fallet kejsaren av Rom.

Men även vi har ju en bild inpräglad i oss. En bild av den som gett ut oss, vi är ju alla skapade till Guds avbild, vi tillhör Gud.

Men vi har alltså tappats bort, hamnat i ett mörkt dammigt hörn. Eller så har vi gått vilse som fåret, kommit bort från hjorden. Eller så har vi av egen fri vilja gett oss av som den förlorade sonen.

Ja, hur är det nu? Det är ju en viss skillnad här. Att myntet kom bort kan ju knappast vara myntets fel, och ett mynt kan ju göra ändå mindre än ett får för att söka sig tillbaka dit den hör hemma.

Ja, jag tror att Jesus gav oss de här olika liknelserna för att vi är olika sinsemellan, vi befinner oss i olika situationer. Kanske du känner dig borttappad, att du kommit bort utan egen förskyllan. Eller så inser du att du själv har stor del i försvinnandet.

Och det är också skillnad om man ser det från vår synvinkel och från Guds. Vi tycker att det är vi som söker efter Gud. Det är vi som söker svar, vi som vill närma oss honom och undrar varför han håller sig undan. Som vi kan uppleva det så är det Gud som är försvunnen.

Men i verkligheten så är det Gud som hela tiden varit sökaren. Förra söndagen så talade jag om hur vi kom till tro och hur det berodde på andra människor. Om det var genom föräldrar när vi var barn, eller om vi som vuxna kom till tro genom vänner. Och framförallt så berodde det på Gud, tron är en gåva från honom. När vi söker Gud så hade vi inte gjort det om inte han först sökt oss.

Vägen till Gud kan vara lång och krånglig. Det kan finnas många återvändsgränder. Men det finns ett viktigt ord i dagens evangelium, och det är ordet "tills". När kvinnan tappat bort myntet så letar hon överallt tills hon hittar det. Alltså hon ger inte upp efter ett tag. Hon bestämmer sig inte för att; "nu letar jag i två timmar, sen får det vara". Nej, hon håller på tills hon hittat det oavsett hur lång tid det tar. Hon ger inte upp och Gud ger inte heller upp förrän du och jag är återfunna och det blir stor glädje i himmelriket.